

6693 *ACORD de cooperació turística entre el Regne d'Espanya i la República de Namíbia, fet «ad referendum» a Windhoek el 20 de febrer de 1999. («BOE» 82, de 5-4-2001.)*

Acord de cooperació turística entre el Regne d'Espanya i la República de Namíbia

El Regne d'Espanya i la República de Namíbia, denominats en endavant «les parts contractants»,

Considerant els tradicionals llaços d'amistat que uneixen Espanya i Namíbia;

Reconeixent la importància que pot tenir el turisme per al desenvolupament de l'economia i l'enfortiment de les relacions entre els dos països;

Conscients de la necessitat de millorar les relacions turístiques entre els dos països;

Fent constar la voluntat d'ampliar la seva cooperació en un esperit d'equitat i de suport als interessos comuns,

Han convingut:

Article I.

Les parts contractants han de prestar una atenció especial al desenvolupament i l'ampliació de les relacions turístiques actualment existents i l'increment del turisme entre Espanya i Namíbia com a mitjà perquè els seus pobles aprofundeixin el coneixement del seu passat històric, els seus modes de vida i les seves cultures respectives, i a fi de facilitar la cooperació en matèria de turisme.

Article II.

Les parts contractants han de fomentar la cooperació entre els sectors turístics d'ambdós països, tant públics com privats, i facilitar l'intercanvi periòdic d'experts en la promoció, la comercialització, la formació, la recerca i la tecnologia turístiques, així com el desenvolupament de les activitats i els àmbits d'interès turístic.

Article III.

Les parts contractants han de cooperar, en la mesura que sigui possible, en la promoció dels sectors turístics dels dos països mitjançant les actuacions següents:

a) Intercanviar missions tècniques per dur a terme estudis sobre les oportunitats turístiques en els camps que s'acordin;

b) fomentar els intercanvis de missions empresarials per avaluar les oportunitats de negoci i la possibilitat de dur a terme inversions en matèria turística;

c) desenvolupar programes de cooperació la finalitat dels quals sigui la promoció o el desenvolupament del turisme;

d) donar suport a la cooperació encaminada a preservar edificis històrics per a finalitats turístiques;

e) promoure la cooperació entre experts en matèries jurídiques relacionades amb el sector turístic i intercanviar informació sobre la legislació en matèria turística vigent en cada un dels dos països;

f) facilitar la difusió d'informació al seu propi país sobre les possibilitats i les ofertes disponibles en el sector turístic de l'altre país;

g) intercanviar literatura i informació sobre experiències relacionades amb la promoció del turisme.

Article IV.

1. Les parts contractants han de donar suport a la cooperació en matèria de formació professional turística, proporcionar informació sobre programes d'ensenyament turístic i cooperar en la formació de gestors d'empreses turístiques i d'experts en el sector.

2. Les parts contractants han d'intercanviar informació sobre l'oferta d'ajuts per a estudis i formació avançada en matèria turística per a estrangers, a fi que els nacionals de l'altre país que compleixin els requisits exigits hi puguin optar.

3. Les parts contractants s'han d'esforçar per establir programes bilaterals de formació en matèria turística.

Article V.

1. Les parts contractants han de cooperar en l'execució de programes de recerca turística en matèries d'interès mutu, per mitjà de les universitats i els centres de recerca.

2. Les parts contractants han d'intercanviar, així mateix, informació sobre els estudis de recerca en matèria turística fets als seus països respectius, així com sobre els resultats de la seva aplicació.

Article VI.

Les parts contractants han d'intercanviar informació sobre els programes de desenvolupament turístics duts a terme als seus països respectius, així com sobre la disponibilitat de fons que es puguin destinar a aquests programes.

Article VII.

Les parts contractants s'han d'informar recíprocament sobre les reunions i els seminaris relatius als aspectes tècnics del turisme que es duguin a terme als seus països respectius, i esforçar-se per garantir la participació dels seus experts.

Article VIII.

Les disposicions d'aquest Acord s'entenen sens perjudici de les obligacions que a cada part contractant li imposin els tractats i els convenis internacionals concertats pels seus països respectius.

Article IX.

1. Aquest Acord entra en vigor en la data en què les parts contractants s'hagin notificat mútuament el compliment dels procediments constitucionals interns exigits per a la seva entrada en vigor.

2. Roman en vigor per un període inicial de cinc anys i es prorroga automàticament per períodes consecutius d'un any cada vegada.

3. Qualsevol de les parts contractants pot denunciar aquest Acord, mitjançant una notificació per escrit cursada per via diplomàtica, amb tres mesos d'antelació com a mínim a la data d'expiració.

4. La denúncia d'aquest Acord no afecta els projectes que estiguin en curs d'execució ni les garanties i les facilitats establertes en aquest Acord per al seu acabament.

Els sotassignats, degudament autoritzats pels seus governs respectius, donen fe de tot això i signen aquest Acord.

Fet a Windhoek, el 20 de febrer de 1999, en dos originals, en espanyol i anglès; ambdós textos són igualment autèntics.

Pel Regne d'Espanya,
a.r.
Elena Pisonero Ruiz,
Secretària d'Estat
de Comerç, Turisme
i de la PIME

Per la República de Namíbia,
a.r.
N. Ithete,
Viceministre de Medi
Ambient i Turisme

Aquest Acord va entrar en vigor el 3 de juliol de 2000, data de l'última notificació encreuada entre les parts en què comunicaven el compliment dels procediments constitucionals respectius, segons estableix el seu article IX. 1.

Es fa públic per a coneixement general.

Madrid, 23 de març de 2001.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

6694 *ENTRADA en vigor del Bescanvi de notes de 7 i 28 de gener de 2000, constitutiu d'acord entre Espanya i els Estats Units, pel qual es prorroga l'Acord entre ambdós països sobre cooperació científica i tècnica en suport als programes d'exploració lunar i planetària i de vols espacials tripulats i no tripulats a través de l'establiment a Espanya d'una estació de seguiment espacial, signat a Madrid el 29 de gener de 1964, l'aplicació provisional del qual va ser publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 49, de 26 de febrer de 2000. («BOE» 82, de 5-4-2001.)*

El Bescanvi de notes de 7 i 28 de gener de 2000, constitutiu d'acord entre Espanya i els Estats Units, pel qual es prorroga l'Acord entre ambdós països sobre cooperació científica i tècnica en suport als programes d'exploració lunar i planetària i de vols espacials tripulats i no tripulats a través de l'establiment a Espanya d'una estació de seguiment espacial, signat a Madrid el 29 de gener de 1964, va entrar en vigor, segons estableixen els seus textos, el 28 de febrer de 2001, data de l'última notificació encreuada entre les parts en què comunicaven el compliment dels requisits constitucionals respectius.

Es fa públic per a coneixement general i es completa així la inserció efectuada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 49, de 26 de febrer de 2000.

Madrid, 23 de març de 2001.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

6699 *REIAL DECRET 348/2001, de 4 d'abril, pel qual es regula l'elaboració, la comercialització i la importació de productes alimentaris i ingredients alimentaris tractats amb radiacions ionitzants. («BOE» 82, de 5-4-2001.)*

La conservació d'aliments per irradiació va assolir el llindar d'industrialització en diversos països desenvolupats en la dècada dels anys seixanta. Aquesta nova activitat, amb evidents repercussions tant al sector purament

agrícola com en el vessant de la millora dels proveïments, va motivar una certa acció inicial de l'Administració i va preveure el curs legal per a l'autorització, tant en els aspectes industrials com de seguretat i sanitaris, de les instal·lacions radioactives i dels aliments susceptibles d'aquest tractament. Així, el Decret 2725/1966, de 6 d'octubre, regulava el tràmit d'aprovació de la conservació per irradiació d'aliments destinats al consum humà, que havien de ser autoritzats, amb l'informe favorable previ del Comitè Consultiu, i el Decret 2728/1966, de 13 d'octubre, creava la Comissió Assessora de Conservació d'Aliments per Irradiació. Aquestes normes, inspirades en les recomanacions internacionals vigents en aquell moment i sempre subjectes a possibles canvis aconsellats per l'experiència, havien de ser objecte de les modificacions oportunes.

En els últims anys aquest tipus de tractament ha adquirit una evolució important en les reglamentacions, tant europees com de països tercers. Aquesta evolució té el seu origen en l'informe favorable emès l'any 1980 pel Comitè Mixt FAO/OMS/OIEA d'Experts, sobre la comestibilitat dels aliments irradiats. La Comissió Mixta FAO/OMS del Codex Alimentarius va adoptar l'any 1983, en estreta cooperació amb l'Organisme Internacional d'Energia Atòmica (OIEA), una Norma general del Codex Alimentarius per a aliments irradiats i un Codi internacional recomanat de pràctiques, per al funcionament d'instal·lacions d'irradiació utilitzades per al tractament d'aliments. Aquesta norma va motivar el Reial decret 1553/1983, de 27 d'abril, pel qual es va modificar el capítol V «Conservació d'aliments del Codi alimentari espanyol» (aprobat pel Decret 2484/1967, de 21 de setembre), que va incorporar com a procediment de conservació permès les radiacions ionitzants, sempre que no alterin les propietats essencials dels aliments.

La Unió Europea ha consensuat una via d'harmonització amb els estats membres, amb vista al bon funcionament del mercat interior per a aquest tipus de tractament als productes alimentaris, tenint en compte els límits requerits per a la protecció de la salut humana i sempre que no sigui un mètode utilitzat com a substitut de les mesures higièniques o sanitàries o de les pràctiques correctes d'elaboració o de cultiu. L'harmonització establerta inclou dues línies fonamentals: la primera és la regulació, en una Directiva marc, de l'aproximació de les legislacions dels estats membres pel que fa al tractament per radiacions ionitzants d'aliments i ingredients alimentaris tractats amb radiacions ionitzants, corresponent a la Directiva 1999/2/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 22 de febrer; la segona, en una Directiva d'aplicació, ha regulat els productes alimentaris que es poden tractar amb radiacions ionitzants i fixa les dosis màximes autoritzades per assolir l'objectiu perseguit, Directiva 1999/3/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 22 de febrer, relativa a l'establiment d'una llista comunitària d'aliments i ingredients alimentaris tractats amb radiacions ionitzants.

Pel que fa a les instal·lacions radioactives en si, els requisits d'autorització, tant en els aspectes de seguretat com tècnics, estan establerts al Reial decret 1836/1999, de 3 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament sobre instal·lacions nuclears i radioactives. Respecte a les instal·lacions radioactives, s'hi han introduït dues modificacions: una deriva de l'aplicació de la normativa 96/29/EURATOM, del Consell, de 13 de maig, per la qual s'estableixen les normes bàsiques relatives a la protecció sanitària dels treballadors i de la població contra els riscos que resulten de les radiacions ionitzants, en què s'actualitzen les activitats de radionúclids exempts de control administratiu, la qual cosa afecta la classificació d'aquestes instal·lacions en categories i les instal·lacions i activitats exemptes. La segona modificació